

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **nstržm. H. M.**, bytem Z. T., V., zast. JUDr. Zdeňkem Hlavešem, advokátem se sídlem Slovanská 20, Šumperk, proti žalovanému **řediteli Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje**, se sídlem Kosmonautů 189/10, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2012, č. j. KRPM 80888-12/ČJ-2012-1400KR**, ve věci jednání majícího znaky přestupku,

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2012, **čj. KRPM 80888-12/ČJ-2012-1400 KR**, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení ve výši 17.337 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání

žalobce a potvrzeno rozhodnutí vedoucího Územního odboru Šumperk – Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje ve věcech kázeňských č. j. KRPM – 80888/ČJ – 2012 – 1409UO ze dne 14. 8. 2012, kterým byl žalobci uložen podle § 189 a § 51 odst. 1 písm. e) a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru, kázeňský trest „pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti (řízení motorových vozidel) na dobu 12 měsíců“.

[2] V žalobě žalobce uvedl, že už v odvolání namítal, že rozhodnutí služebního funkcionáře se nezabývalo řádně otázkou případného porušení poškozené V. P. podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. z hlediska jejího umístění ve vozidle na sedadle spolujezdce bez dětské sedačky, nepřezkoumatelnost výměry sankce a zdůraznění, že v daném případě nebylo řádně zjištěno, že poškozená utrpěla takové zranění, kdy by byla zásadně omezena v běžném způsobu života, a nebylo vyvoláno jinými okolnostmi. Postup služebního funkcionáře správního orgánu I. stupně byl v rozporu s § 174 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, když žalobci nebylo umožněno klást otázky svědkům i znalcům, a to jak před vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře, tak i před rozhodnutím odvolacího orgánu, když byl pouze tímto orgánem vyrozuměn, že bylo stanoveno složení příslušné komise a toto rozhodnutí bude vydáno s určitým prodloužením; naprosto však nebylo žalobci umožněno se seznámit s odborným vyjádřením blíže nejmenovaného soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství č. 16/2012 ze dne 12. 11. 2012. Rozhodnutí služebního funkcionáře ze dne 14. 8. 2012 bylo vydáno v rozporu s § 181 odst. 2 písm. c) a 2 zákona č. 361/2003 Sb., protože odvoláním napadené rozhodnutí nebylo dostatečně obsahově určité a neobsahovalo předepsané náležitosti, vůbec nespecifikovalo, která osoba vlastně měla utrpět lehčí zranění při této dopravní nehodě. Tím současně došlo k porušení § 189 odst. 1 písm. a) téhož zákona, neboť v rámci zvláštního postupu měl služební funkcionář rovněž postupovat podle zvláštního předpisu z hlediska rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny. V souladu s § 77 zvláštního zákona (č. 200/1990 Sb.) výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat též mj. popis skutku s označením místa času, jeho spáchání, vyslovení viny, druhu a výměry sankce. V daném případě patří mj. k základním znakům přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb. způsobení dopravní nehody, při které je jinému ublíženo na zdraví. V žádném popisu skutku není taková osoba označena a z tohoto hlediska vývody a úvahy odvolacího orgánu na straně 10 ohledně odborného vyjádření soudního znalce jsou nerozhodné. V rámci popisu skutku totiž žádná konkrétní osoba s popisem zranění označená nebyla.

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že 20. 6. 2012 bylo zahájeno řízení podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. a 26. 6. 2012 byl žalobce prokazatelně seznámen s předmětným záznamem o zahájení řízení a poučen o svých právech podle § 172 a § 174 zákona č. 361/2003 Sb., § 74 zákona o přestupcích a § 49 správního řádu. Ústní projednání věci proběhlo za dodržení zákonné lhůty 9. 7. 2012, kdy byl žalobce opakovaně poučen o svých právech a bylo mu umožněno seznámit se se skutečnostmi a důkazy prokazujícími mu spáchání jednání, které má znaky přestupku. Žalovaný poznamenal, že v textu byl použitý

nesprávný pojem *kázeňský přestupek*. Současně byl žalobce upozorněn, že neuvede-li nové skutečnosti nebo nenavrhne-li další důkazy, bude dokazování považováno za ukončené. Žalobce svého oprávnění nevyužil, pouze písemně uvedl, že vše již bylo zadokumentováno 15. 5. 2012 a k věci nemá dalších nových skutečností, což potvrdil svým podpisem. Ve věci bylo shromážděno dostatečné množství podkladových materiálů a důkazů a dne 9. 7. 2012 bylo vydáno rozhodnutí o vině a trestu v předmětné věci. Žalobce se 21. 7. 2012 odvolal proti všem výrokům v rozhodnutí 26. 7. 2012 a požádal o kopii spisového materiálu, jeho požadavku bylo bez průtahů vyhověno. Dne 30. 7. 2012 podal žalobce dodatek odvolání, kde konkretizoval jednotlivé důvody, proč s rozhodnutím nesouhlasí. Dne 7. 8. 2012 žalovaný prohlásil nicotnost rozhodnutí ze dne 9. 7. 2012, neboť předmětné rozhodnutí bylo vydáno nepřislušným služebním funkcionářem (zástupcem vedoucího, nikoli vedoucím). Proto správní orgán I. stupně pokračoval v původně zahájeném řízení, neboť toto řízení nebylo žádným relevantním způsobem ukončeno. Dne 14. 8. 2012 vydal kompetentní služební funkcionář rozhodnutí vedoucího Územního odboru Šumperk ve věcech kázeňských, který rozhodl o vině a trestu ve vztahu ke spáchanému přestupku v silničním provozu ze strany žalobce, přičemž uložil sankci na nejnižší možné zákonné hranici v souladu s § 189 a § 51 písm. e) a g) zákona č. 361/2003 Sb. a § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb. Proti rozhodnutí ze dne 14. 8. 2012 podal žalobce 29. 8. 2012 odvolání, kde namítal zejména závažné procesní vady, nezákonnost vydaného rozhodnutí, krácení na zákonných právech, údajnou absenci tzv. ústního jednání, údajné neprovedení důkazu před správním orgánem a podobně dále zpochybňoval oprávněnost umístění zraněné osoby na předním sedadle motorového vozidla a také charakter způsobeného zranění a nepřezkoumatelnost uložené sankce. V závěru uvedl, že si je vědom svého zavinění na samotné dopravní nehodě, ale v žádném případě nesouhlasí s uvedenou právní kvalifikací. Žalovaný určil senát poradní komise 10. 9. 2012, se složením senátu poradní komise byl žalobce písemně seznámen dopisem z téhož dne, který obdržel oproti podpisu dne 18. 9. 2012. Současně byl opakovaně poučen o svých právech podle § 172, § 174, § 190 zákona č. 361/2003 Sb. a rovněž o oprávnění účastnit se jednání senátu poradní komise ředitele krajského ředitelství a možnosti uplatnění svých procesních práv. Tohoto oprávnění žalobce nevyužil a na předmětnou písemnost vůbec nereagoval. Senát doporučil vyžádání dalšího písemného materiálu v souladu s písemnou námitkou žalobce ve vztahu ke zranění jedné účastnice dopravní nehody, kde 12. 11. 2012 byl žalobce písemně seznámen s tím, že nebude v daném případě dodržena lhůta podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., tj. 90 dnů. V daném případě se nejednalo o lhůtu tzv. propadnou, ale pořádkovou. Dne 16. 10. 2012 vyžádal policejní orgán odborné vyjádření soudního znalce pro obor zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, a to ve vztahu k vyvrácení, resp. potvrzení námitek žalobce. Konkrétně byly položeny otázky, zda by v příčinné souvislosti s předmětnou dopravní nehodou došlo ke zranění poškozené v případě, že by použila dětský sedák, jaký by byl charakter zranění, kdyby seděla na dětském sedáku vzhledem k její výšce a hmotnosti a zda její zranění měla příčinnou souvislost se zaviněním podezřelého na dopravní nehodě a zda a jak ji vzniklá zranění omezovala na běžném způsobu života. Znalec ve svém odborném vyjádření uvedl, že nepoužití dětské sedačky v tomto případě nemělo žádný vliv na vznik

zranění, jedná se o zranění, které by shodně utrpěla i vyšší dospělá osoba; předmětná zranění by byla stejného rozsahu i při použití dětského podsedáku; všechna zranění vznikla při nehodě, zranění byla drobnějšího charakteru a poškozená byla po dobu necelého týdne částečně omezena v obvyklém způsobu života – byla omezena obtížnějším příjmem potravy, drobnou bolestí přední plochy hrudníku, brady, prstu a nohy. Dne 19. 11. 2012 zasedal senát poradní komise ředitele, jednání se žalobce nezúčastnil. Senát se vypořádal se všemi námitkami žalobce podle odvolání a vyvrátil námitku žalobce o neexistenci ústního jednání, resp. jeho nemožnosti navrhopat důkazy či činit jiné návrhy po celou dobu řízení. Žalobce byl o všech fázích řízení ve věcech služebního poměru prokazatelně seznámen a rovněž byl prokazatelně poučen o svých procesních právech. Nelze klást k tíži služebnímu orgánu, že žalobce tato oprávnění nevyužil, byť mu v tom nebránily žádné okolnosti. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se všemi námitkami žalobce a tyto přehledně a srozumitelně vyvrátil, namítanou stručnost odůvodnění původně napadeného rozhodnutí doplnil. Žalovaný vycházel ze všech relevantních podkladů, které byly soustředěny v průběhu vyšetřování předmětné dopravní nehody a dále v průběhu řízení ve věcech služebního poměru. V průběhu řízení bylo jednoznačně prokázáno a zadokumentováno, že žalobce nebyl nějak krácen na svých zákonných právech. V každé fázi řízení byl ve svých právech řádně, prokazatelně a srozumitelně poučen a není chybou služebního orgánu, že tato svá oprávnění nijak nevyužil. Žalovaný neshledal v postupu policistů vyšetřujících předmětnou dopravní nehodu a ani v postupu vedoucího Územního odboru Šumperk v průběhu řízení ve věcech služebního poměru a v jím vydaném rozhodnutí ve věcech kázeňských žádná zásadní pochybení, která by nebylo možno relevantně zhojit v rámci odvolacího řízení. Vzhledem k tomu, že předmětem přezkumu ve správním soudnictví je především rozhodnutí správního orgánu, který rozhodoval v posledním stupni, žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. V průběhu řízení nedošlo k porušení žádných platných právních norem. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, vycházelo ze skutečného stavu věci, obsahuje všechny požadované náležitosti a v rámci řízení byly dodrženy všechny zákonem stanovené postupy a lhůty. Zejména v daném případě žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl nijak krácen na svých zákonných právech.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 22. 11. 2012 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Ve vztahu k žalobním námitkám zjistil ze správního spisu soud následující.

[6] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 14. 8. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., kterého se žalobce 24. 4. 2012 v 16:00 hodin na silnici č. X v Šumperku dopustil tím, že jako řidič služebního vozidla Škoda Octavia, RZ X, jedoucím v rámci plnění služebních úkolů se zapnutým světelným a zvukovým

výstražným znamením, při objíždění vozidel stojících před křižovatkou Langrova – Temenická – Havlíčkova projel touto křižovatkou v protisměrné části vozovky, konkrétně z ulice Temenická rovně přes křižovátku na ul. Havlíčkovu, kde se však již nestihнул bezpečně vrátit do svého jízdního pruhu a vyhnout se tak protijedoucímu vozidlu zn. Renault Megane, RZ X, v té době zařazeném ve směru své jízdy v levém odbočovacím pruhu, řízeném řidičkou A. P., nar. X, bytem B., Š., vlivem čehož došlo k čelnímu střetu vozidla a způsobení škody na majetku Policie ČR, konkrétně na služebním vozidle ve výši cca 200.000 Kč, na zdi budovy OÚ Šumperk ve výši cca 2.000 Kč, do které bylo služební vozidlo odhozeno po střetu vozidel, a na vozidle Renault Megane ve výši cca 30.000 Kč, současně došlo k lehčímu zranění na dopravní nehodě zúčastněných osob, jenž svojí povahu nenaplní znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 trestního zákoníku, tedy výše popsáním jednáním žalobce porušil § 4 písm. a) a § 41 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb. a byl mu podle § 189 a § 51 odst. 1 písm. e) a g) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest – pokuta ve výši 25.000 Kč a zákaz činnosti (řízení motorových vozidel) na dobu 12 měsíců.

[7] Žalovaný v dopise žalobci ze dne 10. 9. 2012 potvrdil přijetí odvolání žalobce a poučil ho podle § 172 odst. 1 (o zastupování), § 190 odst. 3 (zpětvzetí odvolání) a § 174 zákona o služebním poměru, tj. o nahlížení dopisu a možnosti navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, klást otázky svědkům a znalcům, žádat o informace potřebné k hájení svých práv, vyjádřit své stanovisko, vyjadřovat se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, ke způsobu jejich zjištění, navrhnout doplnění; a dále o bodu 10 Statutu poradní komise, uvedeného v příloze č. 1 k rozkazu žalovaného č. 20/2010, kterým se zřizuje poradní komise, podle kterého, požádá-li o to odvolatel, předseda senátu ho přizve k jednání senátu a umožní mu uplatnit jeho procesní práva podle § 174 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru.

[8] V dopise žalobci ze dne 12. 11. 2012 žalovaný sdělil žalobci, že nebude moci ve věci neprodleně rozhodnout, protože ve věci jsou prováděny ještě další úkony.

[9] Senát poradní komise dne 19. 11. 2011 při svém jednání před přijetím usnesení konstatoval, že žalobce neprojevil zájem účastnit se jednání senátu.

[10] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

[11] Žaloba byla podána včas podle § 196 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, tj. do 60 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

[12] Žalovaným je ředitel Krajského ředitelství Policie Olomouckého kraje. Jak plyne z § 2 odst. 1, ale i z dalších ustanovení služebního zákona, je ve věcech služebního poměru, a tedy i ve věcech služební kázně, správním orgánem nikoli sama policie, nýbrž jednotliví služební funkcionáři (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 As 34/2005 - 61, č. 1014/2007 Sb. NSS,

všechny zde citované rozsudky správních soudů jsou dostupné na www.nssoud.cz). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS).

[13] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože jednání se stalo 24. 4. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 26. 11. 2012.

[14] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání jednání majícího znaky přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[15] V souladu s § 31 s. ř. s. a právními závěry podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2007, čj. 1 As 20/2006 - 51, věc rozhodla samosoudkyně, a to i podle rozvrhu práce.

[16] Vzhledem k obsahu žaloby a charakteru souzené věci se soud zaměřil nejdříve na žalobní námitku, týkající se absence seznámení se záměrem nechat vypracovat jako důkaz a podklad rozhodnutí odborné vyjádření znalce, stejně jako absence seznámení se s tímto odborným vyjádřením, v návaznosti na to pak na nemožnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům.

[17] Podle § 186 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., ve znění účinném od 1. 7. 2012 do 31. 12. 2012, tj. ke dni vydání napadeného rozhodnutí, **příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.**

[18] Námitku žalobce, že neměl možnost se seznámit s odborným vyjádřením znalce a klást mu otázky, shledal soud důvodnou. Podle obsahu správního spisu žalobce nebyl seznámen se záměrem a skutečností, že bylo vyžádáno odborné vyjádření znalce, ani s odborným vyjádřením znalce samotným. O jeho existenci a obsahu se žalobce dozvěděl teprve z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a již neměl žádnou možnost se k němu vyjádřit, hájit se a navrhopat důkazy nebo činit jiné návrhy v řízení. Podle soudu bylo nepochybně porušeno právo žalobce podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. Ostatně, sám žalovaný opak netvrdí a na výslovný dotaz soudu u jednání žalovaný uvedl, že žalobce s posudkem seznámen nebyl, pouze byl vyrozuměn o jednání komise a byl písemně poučen o možnosti účasti. Žádné zákonné ustanovení však neukládá žalobci povinnost jednání komise se zúčastnit. Ve správním spise se nenachází žádná písemnost, ze které by vyplývalo, že byl předem seznámen s ustanovením znalce (k ustanovení znalce usnesením podle § 56 správního řádu nedošlo, odborné vyjádření bylo vyžádáno podle § 67 zákona o Policii ČR č. 273/2008 Sb. – aplikací tohoto

ustanovení se soud vzhledem k žalobním námitkám a procesnímu stavu věci nezabýval). Žalobce nebyl seznámen ani s odborným vyjádřením, nebylo mu zasláno, ani mu nebylo sděleno, že se stalo součástí spisu. Tím byl porušen § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru.

[19] Shora popsáním jednáním žalovaného nadto došlo i k porušení čl. 38 odst. 2 věta první Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.*

[20] Současně došlo tímto jednáním žalovaného i k porušení čl. 6 odst. 3 písm. a), b) a c) Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (č. 209/1992 Sb.), podle kterého *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, podrobně seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu; b) mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby; c) obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru nebo, pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují.*

[21] Podle zdejšího soudu nelze obejít výzvou k možnosti účastnit se jednání senátu poradní komise povinnost informovat žalobce o tom, že byl pořízen důkaz, jehož význam nebyl nijak zpochybněn – ani v samotném napadeném rozhodnutí, které se o něj opírá. Žalobce neměl faktickou možnost se k odbornému vyjádření vůbec vyjádřit a to, že bylo pořízeno a použito v řízení, pro něj bylo podle provedení dokazování překvapivé - v žalobě hovoří o odborném vyjádření *nejmenovaného* znalce. Jméno znalce nebylo žalobci seznatelné dokonce ani z obsahu samotného rozhodnutí o odvolání.

[22] V souladu se zásadou spravedlivého procesu podle čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 Úmluvy musí mít žalobce patřičnou možnost se k odbornému vyjádření znalce vyjádřit (srov. i rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 7 Ca 210/2009 – 52, obdobně u výpovědi svědků). Čl. 6 Úmluvy zajišťuje právo na spravedlivý proces (*fair trial*), který ovšem v tomto článku není přímo definován, nicméně obsahuje základní mantinely pro jeho vymezení. V odst. 1 citovaného článku nacházíme pojem „trestní obvinění“, jehož přesnou definici Úmluva taktéž neobsahuje. Přestože čl. 6 odst. 1 výslovně zmiňuje pouze „trestní“ obvinění, Evropský soud pro lidská práva rozšířil dosah tohoto článku i na některá řízení spadající pod správní právo. Při výkladu této autonomní definice „trestního obvinění“ pro účely čl. 6 Úmluvy ESLP pravidelně užívá následující tři kritéria: 1. kvalifikace deliktu podle vnitrostátního práva, 2. povaha deliktu – ta je posuzována z hlediska *chráněného zájmu* (pro trestní povahu svědčí obecný zájem oproti zájmu partikulárnímu), z hlediska *adresáta normy* (norma by měla být adresována všem občanům, nejen určité skupině osob se zvláštním statutem, aby byla uznána jako trestní) a z hlediska *účelu sankce* (trestnímu charakteru odpovídají sankce, které mají odstrašující a represivní účel, a nikoli jen účel reparační) a 3. druh a závažnost sankce – při hodnocení tohoto kritéria bere ESLP v úvahu přísnost sankce. Delikt, za který může být uložen trest

odnětí svobody, by zásadně měl být posuzován jako „trestní“, s výjimkou případů, kdy povaha, trvání a způsob výkonu daného trestu nemůže způsobit vážnou újmu.¹

[23] Součástí práva na spravedlivý proces je právo na zákonem stanovený postup a upravený proces (P. in W., E.; Š., V.; L., T.; P., I. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha : Wolters Kluwer ČR, a. s., 2012, s. 728, bod 8). Mezi dílčí zásady spravedlivého procesu patří právo navrhnout důkazy a vyjadřovat se k důkazům (tamtéž, bod 9). Čl. 38 odst. 2 Listiny se vztahuje i na správní řízení (Baňouch, tamtéž, s. 787, bod 1; odkazy na judikaturu ESLP viz str. 789, bod 6). Právo vyjádřit se je nekompromisní a platí i pro utajované informace - Baňouch zde odkazuje na nálezy Pl. ÚS 7/09, s. 797 písm. d). Právo vyjádřit se důležitým prvkem racionality rozhodování a nemůže být uplatněno až v případě opravného prostředku proti rozhodnutí, podle Baňoucha judikatura Ústavního soudu spěje k zesílení poučovací povinnosti v odvolacím řízení, srov. nálezy III. ÚS 2809/09. Z rozsudku ESLP *Vokoun proti ČR* ze dne 3. 7. 2008, stížnost č. 20728/05, bod 25, autor cituje, že koncept spravedlivého procesu zahrnuje právo na kontradiktorní řízení, smyslem čl. 6 Úmluvy je ochrana zájmů účastníků řízení a zájmu na řádném výkonu spravedlnosti, jde tu o důvěru ve fungování systému (tamtéž, s. 802).

[24] Za procesní faul označuje porušení zásady rovnosti zbraní i Molek odkazem na rozsudek ESLP *Krčmář proti ČR* ze dne 3. 3. 2000, stížnost č. 35376/97, uveřejněný rovněž v přehledu rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, 2000, č. 1, č. 96 (k tzv. „dokazování bez vyjádření“ srov. M., P.: *Právo na spravedlivý proces*. Ediční řada Lidská práva. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2012, s. 272; pozn. soudu – v databázi HUDOC dostupné pouze v angličtině: <http://hudoc.echr.coe.int>). V odkazované věci se nemohli účastníci řízení vyjádřit k důkazům (listinám), na kterých spočívalo rozhodnutí, a tyto důkazy přitom byly klíčové. ESLP kritizoval Ústavní soud, který se listinami nechal ovlivnit, ale při jednání tyto důkazy neprovedl, listiny nepřečetl a nedal účastníkům řízení možnost se k nim vyjádřit.

[25] Soud shledal jako důvodnou i námitku týkající se popisu skutku. Podle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (zákon o služebním poměru zvláštní ustanovení o výroku nemá), *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

[26] Popis skutku ve výroku má klíčový význam pro totožnost skutku a vedení dalšího správního či trestního stíhání, příp. navazující řízení občanská. Je nepřijatelné, aby nebylo postaveno na jisto, zda byl například v souzené věci žalobce

¹ *Engel a další proti Nizozemsku*, stížnosti č. 5100/71; 5101/71; 5102/71; 5354/72; 5370/72, A22), ze dne 8. 6. 1976; *Öztürk proti Německu* (stížnost č. 8544/79, A73), ze dne 21. 2. 1984

potrestán za zranění jedné nebo dvou osob a k jakému zranění vůbec došlo (srov. např. popis skutku v rozhodnutí o odvolání citovaný v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 76 A 22/2011).

[27] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, *výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]*. Podle zdejšího soudu i tento nedostatek měl vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[28] Vzhledem k procesní situaci se soud již dalšími žalobními námitkami nezabýval (zda se žalovaný zabýval dostatečně otázkou porušení povinností poškozenou, nepřezkoumatelností výměry sankce a dostatkem zjištění o zranění).

[29] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. S. S.: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány v souzené věci správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) nepoužily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[30] Vzhledem k výše uvedenému soud v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný právním názorem soudu v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[31] Soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. náhradu nákladů řízení úspěšnému žalobci, a to za tyto úkony právní služby: podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2013, za převzetí věci, podání žaloby a účast na jednání soudu ve výši třikrát 3.100 Kč (tj. 9.300 Kč), k této částce náleží paušál ve výši 3 x 300 Kč (900 Kč) dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. a zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč za podání žaloby. Za ztrátu času náleží podle § 14 odst. 3 advokátního tarifu žalobci částka 400 Kč (tj. 100 Kč za každou započatou půlhodinu, přičemž dle mapy.cz je čas strávený cestou ze sídla advokáta do sídla soudu 46 minut). Soud žalobci přiznal cestovné vypočtené podle § 158 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů ve výši 728 Kč [výpočet: 58 km ze sídla advokáta do sídla soudu a zpět dle mapy.cz, tj. 116 km; vypočtená průměrná

spotřeba dle technického průkazu je 6,8 l / 100 km krát 37,90 Kč (cena benzínu dle vyhlášky č. 435/2013 Sb.) = 257,72 / 100 = 2,58 Kč + 3,70 Kč (dle téže vyhlášky) = 6,28 (sazba za 1 km jízdy) násobeno 116 km = 728 Kč]. K náhradě nákladů řízení v částce 14.328 Kč patří podle § 57 odst. 2 s. ř. s. daň z přidané hodnoty 21 % ve výši 3.009 Kč. Celková náhrada nákladů řízení činí 17.337 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 6. 10. 2014

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně